

Arrest

nr. 280 179 van 16 november 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESSEN
Gaarveldstraat 111
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris van 2 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 juli 2022 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. JESSEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen België zijn binnengekomen op 29 september 2021, dienden op 30 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 2 juni 2022 nam de adjunct-commissaris-generaal in hoofde van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 7 juni 2022 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker, T.R.N.F., luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 30/09/2021
Overdracht CGVS: 17/11/2021*

U werd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 2 maart 2022 van 11u13 tot 14u43 in het bijzijn van een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, Meester LAUWERS Stefan, stond u bij tijdens heel het persoonlijk onderhoud. U werd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 2 maart 2022 van 11u13 tot 14u43 in het bijzijn van een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, Meester LAUWERS Stefan, stond u bij tijdens heel het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U, T.R.N.F., verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 18 juli 1974 in Cali, departement Valle del Cauca, Colombia. Daar groeide u op en voltooide u uw universitaire studies. U hebt gedurende meer dan twintig jaar in een bank gewerkt, maar uw contract werd in 2018 beëindigd. Nadien bent u aan de slag gegaan als Uberchauffeur. Na een vijfjarig huwelijk dat werd beëindigd in 2017, begon u in januari 2019 een relatie met C.R.B.

*Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van partner C.R.B.:
[idem bestreden beslissing verzoekster]*

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

*Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner C.R.B. (CG (...)) de Vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner (CGVS, p. 12; CGVS partner, p. 18), en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:
[idem bestreden beslissing verzoekster]*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- De bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoekster, C.R.B., luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 30/09/2021
Overdracht CGVS: 17/11/2021*

U werd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 2 maart 2022 van 9u15 tot 16u50 in het bijzijn van een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, Meester LAUWERS Stefan, stond u bij tijdens heel het persoonlijk onderhoud

A. Feitenrelaas

U, C.R.B., verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 12 juli 1988 in Cali, departement Valle del Cauca, Colombia. Hier groeide u op bij uw ouders en broers en zussen en woonde u tot uw vertrek uit het land. U werd geboren als C.R.L.H., u werd namelijk geboren in een jongenslichaam, maar u identificeert zich als transgender en gaat als vrouw door het leven. Tijdens uw puberteit startte u uw transitie en ongeveer vier of vijf jaar geleden hebt u officieel uw naam en geslacht laten veranderen. In de laatste jaren voor uw vertrek was u betrokken bij enkele organisaties die zich inzetten voor transvrouwen in Cali. Zo speelde u onder meer in een basketbalploeg voor transvrouwen, alsook nodigde u andere transvrouwen uit om naar voorlichtingsbijeenkomsten te gaan. In januari 2019 begon u een relatie met T.R.N.F., nadat jullie elkaar in het nachtleven hadden leren kennen.

Op 27 juni 2021, tijdens een periode van straatprotesten, werd u in uw wijk door vier of vijf onbekende mannen belaagd. U was onderweg naar het ouderlijke huis verderop, toen u achtervolgd werd door een camionette. De mannen probeerden u in de camionette te trekken en zeiden dat u moest instappen, maar u wist te ontkomen en zette het op een lopen. U ging niet verder naar het huis van uw ouders, maar keerde terug naar uw eigen woning en verwittigde N. en uw familie. U wilde een klacht indienen bij la Fiscalía, maar omwille van de nationale betogingen kon dit enkel online. U bleef vervolgens angstig thuis. Nadien werd u nog regelmatig lastiggevallen door dezelfde mannen. Op 4 juli 2021 was u aanwezig op de prideparade en –activiteiten in de stad. Op de terugweg naar huis werd u opnieuw belaagd door dezelfde groep mannen uit de wijk. Ze volgden u, bedreigden u en zeiden u dat u niet meer in de wijk mocht blijven. Op 18 juli deed u aangifte bij La Fiscalía en enkele dagen later, op 23 juli 2021 verliet u uw huurwoning en trok u opnieuw in bij uw ouders en broers en zussen. Ook na uw verhuis bleven dezelfde mannen u intimideren. U en uw partner kwamen tot het besef dat Colombia niet langer veilig was en besloten om het land te verlaten.

Op 22 september 2021 verlieten u en N. Colombia en reisden jullie met het vliegtuig via Madrid naar België, waar jullie aankwamen op 23 september 2021. Vervolgens deden u en uw partner op 30 september 2021 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u te zullen worden gedood door de groep mannen die u heeft belaagd. Uw partner vreest tevens te zullen worden gevisieerd omwille van het feit dat hij als man een relatie heeft met een transvrouw.

Ter ondersteuning van uw verzoek legden u en uw partner de volgende documenten neer: jullie paspoorten, de identiteitskaart van uw partner, een aangifte bij la Fiscalía, een mail vanwege la Fiscalía, een certificaat vanwege Fundacion para inclusion social y el derecho a ser felices, een attest Rainbow House België en enkele nieuwsartikels en -rapporten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bleek immers dat u omwille van bepaalde problemen een voorkeur uitte om verder gehoord te worden door vrouwelijke medewerkers. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gehoord door een vrouwelijke protection officer, alsook bijgestaan door een vrouwelijke tolk.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw genderidentiteit. Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de personen die u eerder tweemaal zouden hebben belaagd, alsook verwijst u naar vormen van discriminatie tegen transvrouwen (CGVS, p. 19, p. 27).

Het CGVS trekt uw genderidentiteit niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBTgemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen ter wereld hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Wie zich bedreigd voelt door gender-gerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voren komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen:

Om te beginnen kunnen de door u naar voren geschoven zogenaamde incidenten waarbij u door eenzelfde groep mannen zou zijn belaagd, waaraan u een vrees voor vervolging verbindt, moeilijk overtuigen. De vaststelling dringt zich immers op dat indien uw belagers u werkelijk om het leven zouden hebben willen brengen, zij hiertoe in wezen ruimschoots de kans zouden hebben gehad, in casu quod non. Nadat u op 27 juni 2021 zou zijn kunnen ontsnappen aan een zogenaamde ontvoeringspoging, keerde u immers rechtstreeks terug naar uw woning in de wijk Calimio Norte, waar u vervolgens nog gedurende een aanzienlijke periode hebt verbleven (CGVS, p. 22). Indien uw zogenaamde belagers het werkelijk in die mate op u gemunt zouden hebben, dan hadden zij u in wezen reeds makkelijk kunnen volgen en terugvinden, zeker gezien deze mannen uit dezelfde zone afkomstig zouden zijn geweest en u hen nadien nog meermaals zou zijn tegengekomen (CGVS, p. 21, p. 23). Dat u in deze tijdspanne tevens uw partner N. meermaals naar uw woonst liet komen en dat hij telkens zonder u weer vertrok, hetgeen weinig discreet te noemen is, laat tevens vraagtekens rijzen (CGVS partner, p. 13). Men kan zich bijgevolg de vraag stellen waarom iemand, die dermate gevisieerd zou worden dat zij voor haar leven zou hebben dienen te vrezen, zich simpelweg in deze zelfde buurt zou blijven ophouden en bijkomend ook nog eens haar partner zou hebben laten komen naar deze zogenaamd gevaarlijke buurt waar de belagers controle zouden hebben uitgeoefend. Het zogenaamde gegeven dat u ook na de vermeende aanval op 4 juli 2021 wederom zou zijn teruggekeerd naar uw eigen woning en pas enkele weken later naar uw ouders zou zijn verhuisd (CGVS, p. 22), doet tevens de wenkbrouwen fronsen. Indien u bovendien werkelijk een poging tot ontvoering zou hebben meegemaakt, werkelijk in de nasleep van dit vermeende incident nog door deze zelfde daders zou zijn belaagd en hierdoor werkelijk voor uw leven zou dienen te vrezen –alsook dat u erg angstig en zowaar getraumatiseerd zou zijn –, dan mag het in wezen aanzienlijke verbazing heten dat u vervolgens alsnog naar het LGBT prideevenement in de stad zou zijn gegaan (CGVS, p. 23-24). Het

oogt weinig aannemelijk dat u in de directe nasleep van de vermeende aanval op weinig discrete wijze en gekleed op erotische wijze, naar een dergelijke bijeenkomst zou zijn gegaan. U zou zich tevens verder hebben ingezet bij de organisaties waaraan u verbonden was, zij het dan eerder in het geheim (CGVS, p. 27). Gezien uw taak er in wezen uit bestond om andere transvrouwen warm te maken voor bijeenkomsten en hen hiernaartoe te leiden (CGVS, p. 26), lijkt het weinig plausibel dat u dit volstrekt verborgen en onopgemerkt zou hebben kunnen doen. Uw gedrag en handelingen getuigen niet bepaald van een gegronde vrees en de vaststelling dat u in wezen uw leven gewoon hebt verdergezet doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Aldus komt uw geloofwaardigheid door uw weinig aannemelijke verklaringen alreeds danig op de helling te staan.

Het mag overigens ten zeerste verbazen dat u gedurende de periode waarin deze zogenaamde incidenten zich zouden hebben voorgedaan en ook in de periode nadien, in wezen tot uw vertrek uit het land in september 2021, een bruisend sociaal leven bent blijven leiden en dit steevast bent blijven posten op uw openbare facebookprofiel. Op uw sociale media kunnen immers talloze foto's waarop u te zien bent in het gezelschap van uw vriendengroep op sociale evenementen worden teruggevonden (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Deze vaststelling staat in schril contrast met uw eigen verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, namelijk dat u erg bang en zelfs getraumatiseerd zou zijn geweest en na het eerste zogenaamde incident amper nog zou zijn buitengekomen (CGVS, p. 23). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd naar een verklaring voor deze markante merkwaardigheid, geeft u te kennen dat de feestjes die u in deze periode bijwoonde enkel voor uw eigen vrienden zouden zijn geweest, alsook dat u hier in het geheim naartoe zou zijn gegaan (CGVS, p. 26). Uw gedrag valt echter niet in overeenstemming te brengen met de door u aangebrachte zogenaamde vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt en het gedrag van iemand die beweert voor haar leven te vrezen. Er dienen met andere woorden bijkomende twijfels te worden geplaatst bij uw geloofwaardigheid.

Bovendien kunnen er verscheidene markante inconsistenties worden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen en deze van uw partner, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig verder ondermijnt. Vooreerst wekt het reeds verbazing dat u en N. geen eenduidige verklaringen weten af te leggen omtrent het moment waarop desbetreffende vermeende incidenten zich zouden hebben voorgedaan. U beweert immers dat de zogenaamde gebeurtenis waarbij men u in een camionette zouden hebben willen trekken, zou hebben plaatsgevonden op 27 juni 2021 (CGVS, p. 18, p. 21), terwijl N. aangeeft dat deze vermeende feiten zich op 16 juni 2021 zouden hebben afgespeeld (CGVS partner, p. 16). U verklaart verder opnieuw in uw ouderlijke woonst te zijn ingetrokken op 23 juli 2021 (CGVS, p. 22). Uw partner geeft daarentegen aan dat deze verhuis zich reeds op 20 juli 2021 zou hebben voorgedaan (CGVS partner, p. 16). Dat jullie alreeds niet in staat blijken om een coherent tijdsverloop te schetsen, doet danig de wenkbrauwen fronsen. Het gegeven dat u en uw partner voorts uiteenlopende verklaringen afleggen over de vermeende daders, brengt jullie geloofwaardigheid verder in het gedrang. Zo beweert u dat de personen die u op 4 juli 2021 zouden hebben belaagd, dezelfde personen zouden zijn geweest als de mannen die u eerder in hun voertuig zouden hebben willen sleuren, alsook dat u nadien nog op meerdere tijdstippen door deze zelfde mannen zou zijn lastiggevallen (CGVS, p. 23). Het roept bijgevolg de uiterste verbazing op dat uw partner, wanneer hem de vraag wordt gesteld of u uw zogenaamde belagers na het eerste zogenaamde incident ooit nog had teruggezien, stelt dat de vermeende daders die u op 4 juli 2021 zouden hebben belaagd volstrekt niet dezelfde personen zouden zijn geweest (CGVS partner, p. 17). Dergelijke fundamentele tegenstrijdigheden doen jullie geloofwaardigheid stevig wankelen. Geconfronteerd met bovengenoemde tegenstrijdigheden, wijt u deze consistenties aan mogelijke vergissingen, alsook geeft u te kennen dat alles erg snel zou zijn gegaan en u niet zou uitblinken in exacte data (CGVS, p. 24, p. 26), hetgeen bezwaarlijk als verschoning kan gelden en uw reeds aanzienlijk aangetaste geloofwaardigheid niet weet te herstellen. Daarbij dient te worden opgemerkt dat ook uw eigen verklaringen niet geheel coherent blijken te zijn. U verklaart enerzijds nog gedurende vier maanden in uw ouderlijk huis te hebben gewoond alvorens naar België te zijn gereisd op 22 september 2021 (CGVS, p. 6), hetgeen impliceert dat u alreeds in mei 2021 opnieuw bij uw ouders zou zijn ingetrokken. Later geeft u echter te kennen pas na het indienen van de aangifte bij La Fiscalia naar uw ouders te zijn gegaan, namelijk op 23 juli 2021 (CGVS, p. 22), hetgeen moeilijk te rijmen valt met uw aanvankelijke verklaringen. Het geheel aan bovenstaande vaststellingen maakt dat het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan het door u naar voren gebrachte asielrelaas en de vrees voor vervolging die u hieruit puurt.

Daarnaast geeft u tijdens het persoonlijk onderhoud te kennen dat u gedurende uw hele leven in Colombia als transvrouw te maken zou hebben gekregen met discriminatie, spot en beschimping (CGVS, p. 19-20). Spot en discriminerende opmerkingen zijn zonder meer kwalijk te noemen, maar een discriminerende bejegening houdt op zich echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Er kan daarbij in deze

geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie ten aanzien van transgenders binnen de Colombiaanse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat geweld tegen de LGBT-community, hoewel aanwezig, geen a priori vaststaand gegeven is voor alle openlijk transgender personen (zie tevens supra en informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). De discriminerende handelingen die u aanhaalde kunnen niet gekwalificeerd worden als vervolging (zie supra). Om te leiden tot een vervolging moeten de beroving van de rechten en de discriminatie van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, in casu quod non.

De ernst en uitgebreidheid van deze naar eigen zeggen zware problemen wordt daarenboven duchtig gerelativeerd door de vaststelling dat u doorheen de voorbije jaren meermaals Colombia hebt verlaten en steeds bent teruggekeerd. Zo reisde u in 2011 naar Ecuador en verbleef u in 2018 en 2019 gedurende meerdere maanden in Spanje (CGVS, p. 6-7; zie tevens document 1 in de groene farde van het administratief dossier). U hebt er echter nooit een verzoek om internationale bescherming ingediend. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming omdat de situatie voor transvrouwen in uw land van herkomst dermate onleefbaar zou zijn, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is. U reisde daarentegen terug naar Colombia en u vestigde zich opnieuw in dezelfde stad waar u geconfronteerd zou zijn geweest met zogenaamd ernstige discriminatie. Het hoeft weinig betoog dat deze vaststellingen de ernst van de door u geschetste vrees en discriminerende en beschimpende bejegening aanzienlijk relativeren. De vaststelling dat u vrijwillig en op legale wijze met uw eigen paspoort terugkeerde naar het land waar u beweert steevast te maken hebben gekregen met constante en langdurige discriminatie, ondergraaft ontegensprekelijk uw algemene geloofwaardigheid op fundamentele wijze.

Het CGVS dient bijkomend op te merken dat de activiteiten die u uitvoerde bij bepaalde organisaties gericht op transgenders, niet onder de noemer van een werkelijk activisme en daaruit voortvloeiend risicoprofiel vallen onder te brengen. Uit uw verklaringen blijkt dat u in dit verband een leidersrol op zich hebt genomen, werkelijk een steunpilaar binnen de organisaties zou zijn geweest of dat u door uw betrokkenheid in die mate onder de aandacht zou komen dat een nood aan internationale bescherming kan worden vastgesteld. In wezen bleven uw activiteiten, hoewel beslist dienstbaar te noemen, slechts beperkt tot vrijwel steeds dezelfde transvrouwen te brengen naar, voornamelijk seksuele, voorlichtingsbijeenkomsten (CGVS, p. 9, p. 24-26). Tijdens dergelijke bijeenkomsten nam u echter geen rol op. Daarnaast speelde u in een basketbalploeg voor transvrouwen (CGVS, p. 10). Uw betrokkenheid is met andere woorden eerder bescheiden te noemen. Enige vrees voor vervolging ingevolge deze activiteiten, hetgeen u zelf bovendien niet naar voren brengt, kan niet als aannemelijk worden beschouwd.

Bovendien ziet het CGVS geen pertinente redenen om aan te nemen dat u in Colombia geen normaal leven zou kunnen uitbouwen. Zo heeft u duidelijk de steun van een uitgebreid familie- en vriendennetwerk waarop u kan rekenen. Uit uw verklaringen komt naar voren dat u een zeer mooie band koestert met uw ouders, die uw genderidentiteit nooit als probleem hebben ervaren (CGVS, p. 13). Uw moeder en vader hebben goed gereageerd op uw outing als transvrouw en uw daaropvolgende transitie, en jullie houden tot op heden vaak contact. Ook de band met uw broers en zussen is zeer goed te noemen en ook met hen kende u, buiten eerder gangbare ruzies tussen broers en zussen, nooit enige problemen omwille van uw genderidentiteit (CGVS, p. 14). Doorheen uw leven was u overigens steeds welkom in het ouderlijke huis (CGVS, p. 5). Daarnaast kan u rekenen op een ondersteunende vriendengroep (CGVS, p. 15). Veel van uw vrienden maken zelf ook deel uit van de LGBT-gemeenschap, en u heeft in mindere mate ook vrienden die niet homoseksueel of transgender zijn. In het verleden bent u bovendien romantische relaties kunnen aangaan en bewoog u zich regelmatig in het uitgaansleven, waar u zich vrij kan voelen (CGVS, p. 11-12). Daarnaast bleek u reeds over voldoende eigen middelen te beschikken om een eigen woning te huren (CGVS, p. 6). Het loutere gegeven dat u zich in het verleden uit noodzaak hebt gewend tot sekswerk, kan geenszins aanleiding vormen tot het verlenen van internationale bescherming. In Cali en gans Colombia zijn bovendien zoals eerder vermeld verscheidene organisaties actief die zich inzetten voor de LGBT-gemeenschap waarbij men als transgender persoon steeds terecht kan (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Uit dit alles kan het CGVS derhalve concluderen dat u over een grote mate aan zelfredzaamheid beschikt en dat u in staat bent om uw leven in Colombia op een positieve manier uit te bouwen. Er is met andere woorden geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer naar Colombia zou kunnen terechtkomen in preciaire omstandigheden die internationale bescherming zouden rechtvaardigen.

Als laatste dient te worden toegevoegd dat het CGVS evenmin enige vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan vaststellen in hoofde van uw partner N. Uw partner geeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud aan te vrezen voor zijn leven ingevolge zijn relatie met een transvrouw (CGVS partner, p. 14). Hij slaagt er echter op geen enkele manier in om deze vrees enigszins aannemelijk te maken. Uw partner heeft immers zelf nooit enige problemen ervaren omwille van het gegeven dat hij zich aangetrokken voelt tot transvrouwen (CGVS partner, p. 15). Zijn verklaringen beperken zich verder tot louter hypothetische speculaties en vage beweringen, waardoor enige vrees niet in concreto wordt aangetoond (CGVS, partner, p. 14-16). In dit verband verwijst uw partner tevens naar een enkel welbepaald incident waarbij een Colombiaans koppel door het leger zou zijn tegengehouden en de vrouwelijke partner, een transvrouw, zou zijn gedood (CGVS, p. 15-16). Hoewel het in deze slechts gaat om volstrekt blote beweringen en de man in dit verhaal in wezen zelfs ongeschonden zou zijn weggekomen, kan uw echtgenoot door een luttel verwijzing naar een welbepaald incident waarbij hij geheel niet betrokken blijkt te zijn, geenszins een vrees wat hem betreft aannemelijk maken. De persoonlijke en gegronde vrees is immers determinerend om als vluchteling te worden erkend. In de mate dat zowel u als uw partner in deze tevens verwijzen naar het gegeven dat er in Colombia zou worden gelachen met een man die een relatie aangaat met een transvrouw, alsook dat N. het gevoel heeft dat hij te maken kreeg met discriminatie en vreemde blikken (CGVS, p. 11; CGVS partner, p. 14-15), dient het CGVS nogmaals te benadrukken dat dergelijke vormen van bejegening, hoe betreuwenswaardig ook, niet kunnen worden beschouwd als zijnde vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming (zie tevens supra).

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u en uw partner neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat jullie identiteitsdocumenten betreft, jullie legden jullie paspoorten en de identiteitskaart van N. neer, dient het CGVS op te merken dat in deze jullie identiteit, noch nationaliteit worden betwist. De aangifte bij La Fiscalia en de mail vanwege deze instantie zijn niet in staat uw verklaringen verder te onderbouwen. Deze documenten bevatten in wezen weinig inhoudelijke informatie. Daarbij wordt een aangifte bij La Fiscalia opgesteld op basis van uw eigen getuigenis, waardoor een dergelijk document evenmin sluitend bewijs kan vormen voor uw verklaringen. Bovendien dienen zulke documenten als dusdanig ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen, in casu quod non. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Eenzelfde redenering dient te worden gemaakt met betrekking tot het attest vanwege Rainbow House in België, waarin men de geloofwaardigheid van het door u aangebrachte asielaanvraag wenst te bevestigen. Ook dit attest werd immers neergepend op basis van uw eigen persoonlijke verklaringen en eenieder kan verklaren wat hij/zij wil, waardoor aan dit schrijven weinig bewijswaarde kan worden toegekend. Bij de authenticiteit van het certificaat vanwege Fundacion para inclusion social y el derecho a ser felices, dienen enkele vraagtekens te worden geplaatst. Zo lijkt het desbetreffende document een kopie te zijn, waardoor de bewijswaarde van het document hoe dan ook reeds erg beperkt is wegens mogelijk onderhavig geweest aan knip- en plakwerk. Het certificaat bevat daarbij geen authentieke handtekening, dan wel een foto van een handtekening die simpelweg in het document is geplakt. De vaststelling dringt zich op dat eenieder een dergelijk 'certificaat' kan hebben opgesteld. Hoe dan ook is een enkel certificaat niet in staat om bovengenoemde argumentatie, waaruit mag blijken dat er wat u betreft in wezen geen sprake is van een werkelijk activistisch profiel, enigszins om te buigen. De nieuwsartikels en –rapporten vermelden slechts een bepaalde algemene situatie in uw land van herkomst die u, zoals hierboven gemotiveerd niet hebt weten doortrekken naar een persoonlijke en gegronde vrees wat u betreft.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers dienen in eigen naam een verzoekschrift in en stellen als volgt:

“Wij C.R.B. en T.R.N.F. vragen beroep aan tegen de beslissing van het Commissariaat waarin het verzoek om asiel en internationale bescherming wordt afgewezen.

De advocaat die ons vertegenwoordigt, de heer Stefan Lauwers, heeft ons laten weten dat hij het beroepschrift niet zal indienen en aangezien we geen nieuwe advocaat hebben kunnen vinden, zijn we genooddacht dit beroep zelf in te dienen.

Wij zijn van mening dat de negatieve beslissing onterecht is omdat:

- 1. Er worden enkele inconsistenties in het verhaal genoemd die te wijten zijn aan een slechte vertaling, ze stellen fouten in de data van bepaalde gebeurtenissen in vraag waarvan we gaan aantonen dat het interpretatiefouten zijn*
- 2. Onze zaak is gebaseerd op het geweld dat in Colombia is ervaren tegen mensen die tot de LGTBI+-gemeenschap behoren en het gebrek aan politiebescherming voor ons als divers stel. We zien dat de negatieve beslissing is gebaseerd op het feit dat ze van mening zijn dat de openbare en politieke orde in Colombia momenteel normaal is en geen enkel risico voor ons vormt, wat absoluut onjuist is, en om het tegendeel te bewijzen, verzamelen we nieuw bewijsmateriaal die de huidige realiteit laat zien*

We vragen u om dit verzoek in te dienen, aangezien zowel de juridische als sociale aspecten ons op dit moment met rust hebben gelaten en we van mening zijn dat we het recht hebben om aan te tonen dat we goede mensen zijn die een normaal leven willen hebben als koppel hier in België.

Daarnaast beloven we dat we op de dag van het beroep een nieuwe advocaat hebben.”

2.1.2. In een aanvullende nota van 22 september 2022 bespreken verzoekers de algemene situatie in Colombia aan de hand van COI Focus “Colombia. Seksuele minderheden en transgenders” van 17 december 2021 van Cedoca neer. De COI Focus bevond zich al in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 8, nr. 1).

2.2. De Raad onderzoekt een verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. De bestreden beslissingen oordeelden op goede gronden dat op basis van de beschikbare landeninformatie kan worden besloten dat niet ieder lid van de LGBTQ+-gemeenschap in Colombia het risico loopt om slachtoffer te worden van vervolging (i), de door opgeworpen vervolging door verzoekers niet aannemelijk is (ii) en de algemene discriminatie die verzoekers ervoeren niet kan worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag (iii).

Verzoekers kunnen met het door hun neergelegde verzoekschrift geen afbreuk doen aan de terechte vaststellingen van de bestreden beslissing.

Vooreerst benadrukt de Raad artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet, hetgeen stelt:

“De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

De Raad is dan ook genoodzaakt zich te beperken tot hetgeen wat in verzoekschrift, of desgevallend aanvullende nota, wordt aangevoerd.

Waar verzoekers stellen dat er sprake is van interpretatie- en vertaalfouten, merkt de Raad op dat dit betoog zich beperkt tot een algemeen verwijt zonder enige concrete elementen aan te voeren. Bij gebrek aan enige aanwijzing over welke vertaalfouten het zou gaan, is zulks verweer niet dienstig. De Raad stelt voorts vast dat verzoekers kopieën van de notities van het persoonlijk onderhoud hebben aangevraagd, docht verzaakten om enige correcties aan te brengen conform artikel 57/5^{quater}, § 3, van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg worden verzoekers geacht te hebben ingestemd met de inhoud van de desbetreffende notities (artikel 57/5^{quater}, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet). Voorts merkt de Raad op dat beide verzoekers verklaarden dat ze de tolk goed verstonden tijdens het persoonlijk onderhoud (Notities persoonlijk onderhoud T.R.N.F., stuk 6, p. 21; Notities persoonlijk onderhoud C.R.B., stuk 5, p. 27).

Verder betogen verzoekers dat de situatie voor LGBTQ+-personen niet veilig is in Colombia, in weerwil van de vaststellingen in de bestreden beslissingen. Verzoekers stellen dat ze bewijsmateriaal vergaren om hun stelling te bekrachtigen, maar laten na om concrete elementen aan te voeren in het verzoekschrift. Het algemene verweer van verzoekers is niet bij machte om afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissingen dat op basis van de beschikbare landeninformatie kan worden besloten dat niet ieder lid van de LGBTQ+-gemeenschap in Colombia het risico loopt om slachtoffer te worden van vervolging.

De motivering in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij terugkeren naar hun land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van Cedoca van 2 augustus 2021, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De bestreden beslissing zet het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia* van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus *Colombia: veiligheidssituatie* van 2

augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft het departement Valle del Cauca, waarvan verzoekers afkomstig zijn, volgt uit de beschikbare landeninformatie dat aldaar een gewapend conflict aan de gang is tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse overheden maar dat dit gewapend conflict zich beperkt tot het platteland van dit departement (COI Focus 2 augustus 2021, zie onder meer p. 5, 8, 17, 34 en 39).

In casu zijn verzoekers afkomstig van de grootstad Cali, hoofdstad van het departement Valle del Cauca en moet aldus de veiligheidssituatie in deze grootstad in rekening worden gebracht.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat geweld alomtegenwoordig is in Cali, dat geldt als de meest gewelddadige stad in Colombia (COI Focus 2 augustus 2021, p. 40-41). Er is echter in deze stad geen sprake van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Dit neemt niet weg dat het geweld in de stad Cali wordt beïnvloed door het gewapend conflict op het platteland in de departement Valle del Cauca. In de mate dat het geweld in Cali daaraan is gelieerd, betreft het onder meer politiek geïnspireerd geweld, zoals moorden, dat wordt gepleegd tegen burgers met een specifiek profiel, zoals vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten, dan wel crimineel geweld in het kader van drugshandel of andere criminele (economische) activiteiten, waarmee illegale gewapende groeperingen die deelnemen aan het gewapend conflict op het platteland zich financieren. Tevens wordt de veiligheidssituatie in grootsteden zoals Cali gekenmerkt door gemeenrechtelijk crimineel geweld vanwege lokale bendes en georganiseerde misdaadgroepen, zoals interne afrekeningen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Hieruit blijkt dat het aanwezige geweld in de stad Cali, hoe wijdverspreid ook, in wezen geïndividualiseerd en doelgericht van aard is. Het hoge aantal moorden in de stad Cali is dan ook voornamelijk het gevolg van geweld dat duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel viseert.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *C.F. en D.N.*, pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in Cali sprake is van zulk willekeurig geweld. Verder zijn er geen aanwijzingen dat het geweld in Cali leidt tot interne ontheemding.

De Raad besluit dat het aanwezige geweld in Cali niet kadert in een gewapend conflict en verder niet willekeurig van aard is.

Het crimineel, ‘politiek’ en politioneel geweld dat de situatie in Cali zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Op basis van deze analyse besluit de Raad dat niet blijkt dat voor verzoekers actueel een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

Griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP